

7. Визначення порядку оскарження рішень, дій або бездіяльності приватного виконавця.
8. Регулювання процедури відводу приватного виконавця.
9. Визначення порядку контролю за діяльністю приватних виконавців.
10. Визначення відповідальності приватних виконавця.

Список використаних джерел:

1. Верба-Сидор Ольга Богданівна. Досвід зарубіжних країн щодо запровадження інституту приватних виконавців / О.Б. Верба-Сидор // Проблеми теорії і практики виконання рішень судів та інших органів : зб. наук. пр. / Хмельниц. ун-т упр. та права, Головне упр. юстиції у Хмельниц. обл. [та ін.]. – Хмельницький : Хмельницький ун-т упр. та права, 2014. – С. 96-103.
2. Виконавче провадження : навч.-практ. посіб. / [Комаров В.В. та ін.]; за заг. ред. В.В. Комарова; Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого. – Х. : Право, 2014. – 703 с.
3. Актуальні питання виконавчого провадження : [практ. посіб. / І.В. Спасибо-Фатєєва та ін.; під ред. І.В. Спасибо-Фатєєвої]. – К. : Центр комерц. права, 2009. – 80 с.
4. Єфремова І.І. Питання самостійності виконавчого провадження / І.І. Єфремова // Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України: Серія «Право» / Ред.кол.: Д.О. Мельничук (голова) та ін. – К., 2013. – Вип. 182, ч. 3. – С. 126-130.
5. Проект Закону про присяжних виконавців № 1155 від 02.12.2014 [Електронний ресурс] / Мірошниченко Ю.Р. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=52592.
6. Коаліційна угода, Проект [Електронний ресурс] / 2014 р. – Режим доступу: <http://samopomich.ua/ru/povnyj-tekst-koalitsijnoji-uhody/>.

Замотаєв Є.Д.

учень,

Науковий керівник: Чвалюк А.М.

кандидат юридичних наук, вчитель,

Селидівська загальноосвітня гімназія II-III ступенів

ЩОДО ДОЦІЛЬНОСТІ ВНЕСЕННЯ ЗМІН У СПИСОК НЕПРОДОВОЛЬЧИХ ТОВАРІВ, ЯКІ НЕ ПІДЛЯГАЮТЬ ПОВЕРНЕННЮ ТА ОБМІНУ

Права споживачів в Україні захищаються цілою низкою нормативно-правових актів, головними із яких є Закон України «Про захист прав споживачів» [1] та прийняті на підставі нього підзаконні акти, на кшталт Постанови Кабінету Міністрів України від 19.03.1994 р. № 172 «Про реалізацію окремих положень Закону України «Про захист прав споживачів» [2]. Додаток № 3 до цієї Постанови закріплює перелік товарів, що не можуть бути повернені у місце їх купівлі з деяких причин, однак підстави внесення зазначених товарів у цей перелік жодним чином не розкриваються. Шляхом визначення критеріїв, якими керувалися урядовці при складанні

цього переліку, спробуємо встановити доцільності включення у нього певних товарів.

Первинний аналіз переліку дає змогу стверджувати, що деякі товари дійсно мають споріднені якості, які можуть бути причиною для включення у зазначений перелік. З урахуванням цих якостей товари умовно можна поділити на декілька груп:

1. Об'єкти авторського права – товари, які заборонено тиражувати, копіювати, відтворювати чи використовувати будь-яким чином, окрім як у власних цілях (ігрові диски, аудіо-, відеокасети та друковані видання).

2. Товари, які безпосередньо торкаються тіла людини – гігієнічні вироби та предмети через які можуть передаватися хвороби, внаслідок взаємодії з людиною, що хворіє (корсетні товари, пір'яно-пухові вироби, зубні щітки, апарати та помазки для гоління, розчіски, масажні щітки, скрипічні підборіддя, рукавички, натільна та постільна білизна, панчішно-шкарпеткові вироби, перуки, інструменти для манікюру та педикюру, мундштуки).

3. Індивідуально змінені товари – товари, які були розрізані, розпиляні, розкроєні або змінені іншим чином на замовлення споживача (метражні вироби: тканини, тюлегардинні, килимові і мереживні полотна, пиломатеріали, погонажні: плінтус, наличник; плитні матеріали: деревоволокнисті та деревостружкові плити, фанера; скло, лінійний та листовий металопрокат).

4. Товари схильні до підробок або зіпсування – товари, достовірність яких важко встановити без наявності спеціальних знань (ювелірні вироби з дорогоцінних металів, дорогоцінного каміння, дорогоцінного каміння органічного утворення та напівдорогоцінного каміння), товари, корисні властивості яких можна використати або знищити без зміни зовнішнього вигляду (трубна продукція, фотоплівки, фотопластинки, фотопапір, товари в аерозольних упаковках).

5. Товари для дітей – товари, які малюки зазвичай беруть до рота (або спеціально для цього призначені), чим створюють можливість для товару стати носієм різноманітних хвороб, які передаються разом зі слиною (м'які, гумові, надувні іграшки, пелюшки, соски, пляшечки для годування).

Підсумовуючи наш аналіз слід зазначити, що всі закріплені у переліку товари внесені до нього цілком обґрунтовано, на підставі спільних ознак, які дійсно є перешкодою для їх повернення та обміну. Ці ознаки можна зобразити у вигляді класифікації.

До товарів, які не підлягають поверненню та обміну відноситься наступна продукція:

1. Об'єкти авторського права.
2. Товари, які безпосередньо торкаються тіла людини.
3. Індивідуально змінені товари.
4. Товари схильні до підробок або зіпсування.
5. Товари для дітей.

Також, вивчивши досвід сусідніх держав, вважаємо необхідним розширити вітчизняний перелік товарів, які не підлягають поверненню та обміну, деякими товарами із переліку закріпленого Постановою Уряду РФ від

19.01.1998 р. № 55 [3]. Пропонуємо включити у Додаток № 3 Постанови Кабінету Міністрів України від 19.03.1994 р. № 172: зброю, через те, що неправильне поводження із нею може призвести до пошкоджень, які важко виявити без залучення спеціаліста, та рослини, які можуть зазнати впливу хімічних сполук, нищівна дія яких проявиться вже після повернення товару.

Список використаних джерел:

1. Про захист прав споживачів : Закон України від 12.05.1991 р. № 1023-ХІІ // Відомості Верховної Ради – 1991. – № 30. – Ст. 379.
2. Про реалізацію окремих положень Закону України «Про захист прав споживачів : Постанова Кабінету Міністрів України від 19.03.1994 р. № 172 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/172-94-%D0%BF/card6>.
3. Об утверждении Правил продажи отдельных видов товаров, перечня товаров длительного пользования, на которые не распространяется требование покупателя о безвозмездном предоставлении ему на период ремонта или замены аналогичного товара, и перечня непродовольственных товаров надлежащего качества, не подлежащих возврату или обмену на аналогичный товар других размера, формы, габарита, фасона, расцветки или комплектации : Постановление Правительства РФ от 19 января 1998 г. № 55 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://base.garant.ru/12108380/#ixzz3LRXW2xlu>.

Когут О.О.

студентка,

Науковий керівник: Кривошеїна І.В.

кандидат юридичних наук, доцент,

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ДОЦІЛЬНІСТЬ ПОДІЛУ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ НА ЮРИДИЧНІ ОСОБИ ПРИВАТНОГО ТА ПУБЛІЧНОГО ПРАВА

Інститут юридичної особи займає провідне місце у системі цивільного права як галузі. У ч.2 ст.81 Цивільного кодексу України юридична особа поділяється на ЮО приватного та публічного права [1]. Я вважаю, що дослідження доцільності її поділу є актуальним у наш час, оскільки вона є формою здійснення колективної діяльності, спрямованої на досягнення конкретних цілей та результатів, тобто реалізацію мети, яка певним чином залежить від її виду. Мета дослідження полягає у виявленні прогалин і неточностей у законодавстві України щодо поділу ЮО на ЮО приватного та публічного права, а також їх удосконаленні. Взагалі з цього приводу існує багато теорій та тверджень таких науковців як Іванов С.О., Харитонов Є.О., Кузнєцова Н.С., Сабодаш Р.Б., Радченко Л.І. тощо.

Щоб зрозуміти сутність досліджуваного поділу, необхідно для початку звернутися до самої дефініції юридичної особи. У ст.80 ЦКУ термін «юридична особа» означає організацію, створену і зареєстровану у встановленому законом порядку [1]. На мою думку, це визначення є не достатньо повним і вичерпним, таким, що не розкриває всіх ознак. У науці